

— Помнишъ ли, — подзе той, — на днешния день, като малки какъ дирѣхме кои птичета не сж изхврѣкнали, гнѣздата да имъ развалимъ. . . Незнамъ да ли е вѣрно, че на св. Костадинъ всички птички се обличали въ пера и изхврѣквали изъ гнѣздо?

Азъ си спомнихъ, че имаше приказка за това и ме досмѣше.

— Трѣбва да е тѣй, — продължи той, — защото ни веднажъ въ нѣкое гнѣздо на днешния день неизхврѣкнали птички не сѣмъ намѣрвалъ. . . И днесъ по старъ навикъ изъ пѣтя тукъ-тамъ изъ гората надничахъ и пакъ не видѣхъ.

Унесенъ по извикани спомени не сварихъ да му отвърна.

— Хубазо е било нѣкога, — додаде той.

— Когато Дѣдо Господъ е ходялъ по земята, — отвърнахъ азъ.

Той не ме чу, защото пакъ му подадохъ стъклениката.

И като пийна, продължи.

— Ама приказката за Дамяна, помнишъ я!

При тия думи, като че ми се привидѣ старата Дамянова кжца. Дрѣме запусѣла тя край рѣката, до моста, глѣхнала срѣдъ бурени и пицидѣлки. . . Куче ли побѣсней — тамъ изъ пусти двори ще задуе, изъ пицидѣлките ще се скрий; кукувица ли на пролѣтъ прилѣти — най първо тамъ ще прокука; повѣй ли хладенъ есенникъ и пожълѣли листе загони по друми — най-напрѣдъ тамъ ще кукумѣвка замѣче. . .

— Прѣвъ бѣше Дамянъ въ село и думата му на двѣ не ставаше, ама не послуша по-умни отъ себе, — и кжцата му запусѣ, — ми доде на умъ